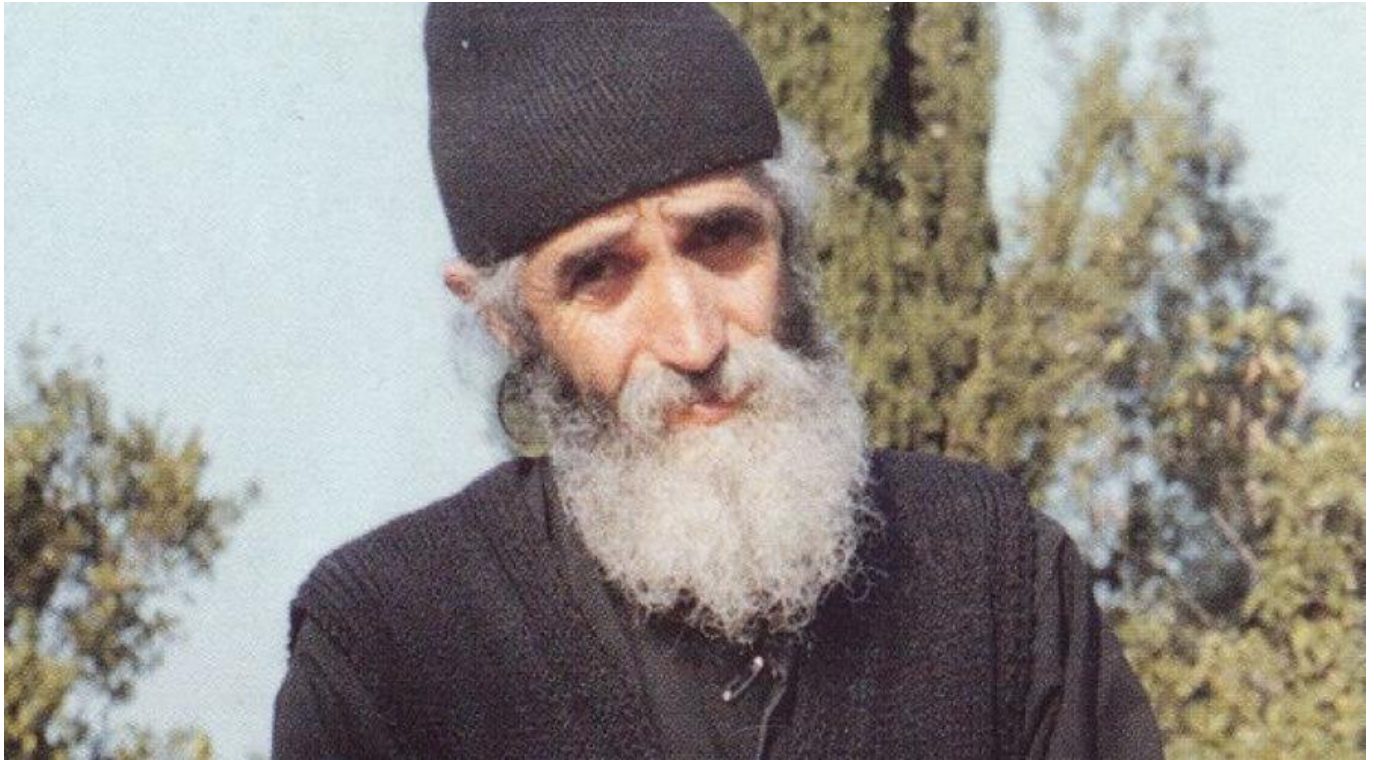

“Ο Πνευματικός πρέπει να είναι έτοιμος να πάει και στην κόλαση για τα πνευματικοπαίδια του”

/ [Αγιορείτικα](#)

Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014)

Ο Γέρων Παΐσιος ο Αγιορείτης

Ο Γέρων Παΐσιος δεν έχει ανάγκη από τους ιδικούς μας επαίνους ή την ιδική μας παρουσίασι. Με την Χριστομίμητο αγάπη του ανέπαυσε τον Θεόν και τους ανθρώπους και γι' αυτό πολύς είναι ο έπαινός του στην Εκκλησία του Θεού.

Είχε το σπάνιο χάρισμα να αναπαύη ανθρώπους κάθε κατηγορίας, κάθε μορφώσεως και κάθε πνευματικής καταστάσεως. Ενθυμούμαι την περίπτωση ενός ψυχιάτρου-ψυχαναλυτού που πέρασε από την Μονή μας μετά την συνάντησή του με τον Γέροντα. Όχι μόνο είχε αναπαυθή, αλλά και μου είπε, ότι όσα του είπε ο Γέροντας ήταν η τελευταία λέξις της ψυχιατρικής. Είναι γνωστό ότι ο π. Παΐσιος δεν διάβαζε άλλα βιβλία εκτός από το Ευαγγέλιο και τον Αββά Ισαάκ τον Σύρο.

Για να αναπαύση μία ψυχή δεν εφείδετο χρόνου και κόπου. Κάποτε είχα την απορία, πως μπόρεσε να θεραπεύση ένα νέο με σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα. Από σεβασμό δεν τον ερωτούσα. Μετά από χρόνια απήντησε στην απορία μου ως εξής: «Όταν κάποιος έχει ένα πρόβλημα, πρέπει να τον ακούς με προσοχή και όση ώρα σου ομιλεί να μη δείξης ότι κουράστηκες, γιατί τα έχασες όλα. Να, εγώ τον τάδε νέο μία ημέρα τον άκουγα ακίνητος επί εννέα ώρες. Γι' αυτό έπαθαν τα έντερά μου». Δεν ήταν η μόνη περίπτωση που η θυσιαστική αγάπη του π. Παΐσιου θαυματουργήσε.

Άλλη φορά, όταν τον ερώτησα για κάποιο δύσκολο πρόβλημα που ως Πνευματικός συναντούσα στην εξομολόγησι, μου είπε: «Άκουσε πάτερ, όταν κάποιος γίνη Πνευματικός, πρέπει να αποφασίση να πάη στην κόλασι γι' αυτούς που εξομολογεί. Αλλοιώς να μή γίνεται Πνευματικός. Αλλ' εγώ σου λέγω ότι εκεί που θα πάη στην κόλασι, θα την κάνη Παράδεισο, γιατί θα έχη την αγάπη». Φοβερός λόγος, που μόνο ένας θεοφόρος άνθρωπος θα μπορούσε να ειπή.

Είναι γνωστό ότι τα τελευταία τριάντα χρόνια η Παναγία μας εφρόντισε για την επάνδρωσι του Αγίου Όρους. Ο π. Παΐσιος ανήκει στους Γέροντες εκείνους που εβοήθησαν πολλούς νέους να πάρουν την απόφασι να γίνουν μοναχοί. Και ακόμη εβοήθησε πολλούς νέους μοναχούς να ριζώσουν στο Άγιον Όρος και να καρποφορήσουν. Τον νοιώθαμε συμπαραστάτη στον αγώνα μας για την διαποίμανσι των νέων μοναχών μας, αλείπτη πολλών που ηγωνίζοντο κατά του διαβόλου, των παθών και του κόσμου.

Συχνά ο Γέροντας συμβούλευε να έχουμε πνευματική αρχοντιά και φιλότιμο. Αυτές οι αρετές διέκριναν και τον ίδιο, όπως γνωρίζουν όσοι τον είχαν συναναστραφή. Κάποτε που τον επεσκέφθην στο παλαιό του κελλί του Τιμίου Σταυρού, όταν μετά την συνομιλία μας τον εχαιρέτησα, με συνώδευε για αρκετό διάστημα. Μόλις του είπα ότι πρέπει να μή κοπιάζη και να επιστρέψη στο κελλί του, με εχαιρέτησε και ανεχώρησε. Αν δεν του έλεγα να επιστρέψη, θα με συνώδευε ως το Αντιπροσωπείο μας στις Καρυές.